

מסורת הש"ס

(א) לעיל כח, (ב) פסחים
 עט, (ג) [פסחים סו: סו:],
 (ד) [לקמן ג:], (ה) [לקמן
 ז:], (ו) יומא זב: (ז) [שם
 לא:], (ח) [לקמן מז:],
 (ט) [שם מד:], (י) [שם מה:],
 (יא) [שם מה:], (יב) [יורקא
 טו:], (יג) [שייר לקף כה:],
 (יד) [וע"ע חוס' פסחים סו:
 ד"ה ואין], (טו) [ירושלמי
 סוף פ"ק דר"ה],

תורה אור השלם

1. דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ בִּי יִהְיֶה
טָמֵא לְנֶפֶשׁ אוֹ בְדֶרֶךְ
רְחֹקָה לָכֶם אוֹ לְדֹרֹתֵיכֶם
וַעֲשֵׂה פֶסַח לַיהוָה
בְּיָמֵי
יְיָ
2. וְכִי תִזְכְּרוּ זִכְרֹן
שְׁלָמִים לַיהוָה לְרִצְוֹנְכֶם
תִּזְכְּרוּהוּ: וַיִּקְרָא יְיָ ה

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ואי מחלה
על מחצה כרוז:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א רש"י ד"ה ואמר רב
כהנא גרסינן. כאן הס"ד
ואח"כ מה"ד הא דר"ל
וכו' כ"ל:

מוסף רש"י

רוב הנראה לעינים. י
 ויחזק מזה (הפרדס טז
 קלד). **מאחר** ששנינו
 רובו של אחד כמורה.
 ממילא שמעתינו רוב שנים
 כמים, **זמן** שנינו רוב
 רוב אחד בעוק' כו' (יומא
 ב:ב). **ומירק** אחר
 שחיטתו. וגמר כהן אצל
 שחיטה, לפי שכן אצל
 גדול כשרה אלא כשכן
 הדול ואצל למחר אצל
 (שם קלז). על ידי. **שגבולו**
 כמו (צ"מ גז). קוץ' חס
 על ידי עצמו, ואין
 על לשון תחריבו ומיני לו,
 והרבה ג' כספר שוא
 (נחמיה ג) על ידי החסד
 פלוגי חס החומה (שם).

שיטה מקובצת

ח דכתיב איש איש כי יהיה טמא לנפש איש ידחה לשני: **ט** מכדי אעוף קאי ובו: **י** שחיטה לעוף קדשים המולק: **יא** ברוב שנים שלא היה יכול לגמור ולמקח את השחיטה כולה: **יב** ומירק כהן אחר את השחיטה הסד:

רדי שחיטה אחרת. היינו שיעור שהייה: וגמרת. קס"ז צהמה
קאי דבעיא רוב שנים ומאי גמרה לשחיטה: ואי (ה) מחלה כרוב.
כיון דשהה בחי' אולא לה שחיטה והוא לה כפיגמה צעלמא ואיטרפא
לה בפסקות הגרגרת אלא ש"מ אינו כרוב ופסקות הגרגרת כרובא

צעין: לא צעוף. דממה נפש
כשרה דמפרס: הא עבד ליה
רובא. ואיתכשרא מקמי שהיה: לא
צד ליה כלום. מעשה טרפה: הני
קנה פגום. צעוף: רוב הנראה
לעיינים. כלומר רוב גמור שהוא
ניכר: מה טרפה. דאיכא מקומות
טובא דמיטרפא בהו במשהו בגון
נקובת הושט והריאה והדקין:)
צעין רוב הנראה לעיינים. במקומות
שהיכר בהו רוב דאין בקנה: וצחוט
השדרה: שחיתו דעוד דאיכא רובא
לא מסתכא. דלפילו מאן דמכר
משו דקרי ליה רובא הוא ואמיעוטא
כולהו מודו: מחאה על מחאה כרוב.

וטהורים עושין לעצמן בטוהרה וטמאִין
עושין לעצמן בטומאה ולא מידחו
לפסח שני יחידין: אינו כרוב.
וגדמא הטמאִין לשני: והסם מלי
עצמה דרב. הא צעלמא אמרת מלי
הוי רובא? דכתיב איש איש כי יהיה
טמא^א. ידחה לשני ופלגא נהי
דרובא לא מיקרי מיהו מכלל יחידין
נפקי להו ולא מידחו: לרס הוא
זריך. לזריקה: מליקסו כשרה מיצעי
ליה. כלומר אעוף אדרי ליה למיתני
מליקסו כשרה והוי יצעי אצמהמה
שמיטתה כשרה: הא לא קשיא. גבי
הדדי תננה וכי סליק מצהמה נקט
שמיטה: אלא רישא. כי תנא השוחט:
מכרי צבעון קאי. ובו התחיל
להורות והיכי סמך ליה שמיטה
צבעון קדשים המולק מיצעי ליה:
ה"ג מאי רוב אחד רוב כל אחד
ואחד ולא גרמין אחד? לא פסיקא
ליה. ותנא מילתא דמישמעת בתרווייהו
דכי משמעת רוב כל אחד צעון כשרה
היכא דקני צדכ כגון טמאִת הוי רובו
ככולו והיכא דצני תרמי הוי רוב כל
אחד ככולו. שפיר. מש"ה פליגי
רבנן עליה דריון דלא חשבו וורידין
אלא מחוס דס מה לי בשעת שמיטה
ומה לי לאחר שמיטה: אלא בקדשים.

היכי פליגי רבנן עליה: **הוא עצמו.**
כל עמנה ועיקרה של שמיטת קדשים
לדם היא זריכה: **סוזה.** לרונכס
תוצהו וואמרינן לקמן תוצהו כתיב
ויש אס למסרות תוצה משמע
לשלוט יחידי קאמר ולא לשנים מדלא
כתיב תוצהו ומדכתיב הואי משמע
נמי תוצה שאף הוא יחיד: **ואמר**
רב כהנא גרסינן א. הא דר"ל בסדר
יומא (דף ק:): גבי הדינא לו לכ"ג את
התמידי: **ורלו.** מפרשין תס ברוב שנים
שלא קיהי יול סלמרק ולגמור את
השמיטה רולה כפי שכל עבודת ה"ב
איה כשרה אלף רב דמצי באחרי מות
וכפר הכהן אשר ימשח אותו והיה כריך

לִאֲחוּז מֵהָר אֶת הַמִּזְרֵק וּלְקַבֵּל הַדָּם לִפְנֵי
(עִירוּבִין דף פג:) מַעֲרֵב אִדָּם עַל יַד צִנּוֹר
לְכָד. הוֹלֵךְ לִשְׁנוֹת כֹּאן רֹבֵץ אֶחָד צִנּוֹר
פָּסוּל בְּתַמְיָה הֵא א"כ הוּא לֵךְ הֵא

(מ) זיץ האבא איבא רובא.
אגמריה רחמנא למש
וטהורין וי"ל דתלוי הדבר
שרי לעיל דיש כאן שיעור

כדי שחיטה אחרת וגמרה שחיטתו כשרה ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב איטרפא לה מי סברת בבהמה לא בעוף ממה נפשך אי מחצה על מחצה כרוב הא עבד ליה רובא אי מחצה על מחצה אינו כרוב לא עבד ולא כלום ת"ש⁶ הרי שהיה חצי קנה פגום והוסיף עליו כל שהוא וגמרו שחיטתו כשרה ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב מטרפה הוא אמר רבא *שאני לענין מטרפה דבעינן רוב הנראה לעינים א"ל אבוי ולא כל דכן הוא ומה מטרפה דבמשוה מיטרפא היכא דבעינן רובא בעינן רוב הנראה לעינים שחיטה דעד דאיכא רובא לא מיתכשרא לא כ"ש דבעינן רוב הנראה לעינים אלא דכולי עלמא מחצה על מחצה אינו כרוב וכי איתמר דרב ודרב כהנא לענין פסח אתמר⁷ הרי שהיו ישראל מחצה טהורים ומחצה טמאים רב אמר =מחצה על מחצה כרוב ורב כהנא אמר מחצה על מחצה אינו כרוב והתם מ"ט דרב דכתבי¹ איש איש כי יהיה טמא לנפש² איש נדחה ואין ציבור נדחין: רוב אחד

כמוהו (הכש פשח סימן) אמר רב הושעיא
חדא בחולין יוחדא בקדשים וצריכא דאי
אשמועינן חולין התם הוא דסגי ליה ברובא
משום דלאו לדם הוא צריך אבל קדשים

וְיָרֵךְ הָבָא אִיבָא רֹבָא. וְאִתְּ מַאי קָשִׁיָּא לִיה דְּכִי אִמְרַנּוּ נִמְי הִכָּא הֵכָּה
אֲבִימִירָה רַחֲמֵנָא לְמַשָּׁה לֹא תַשְׁיִיר רֹבָא כְּדִלְעִיל הִרִי אֲזִין אֲכָן רֹב
וְטוֹהוֹרִין וְיָל דְּלֵוִי הַדְּבַר בְּחִשְׁבֹּת דְּמַשּׁוּס דְּחִשְׁבִּיל לִיה מַחֲלָה כְּרֹב
שְׂרִי לְעִיל דִּיש כָּאן שִׁיעוֹר הַכֹּסֶר שְׁחִיטָה וְכָאן נִמְי יֵשׁ חֲשִׁיבֹת מַחֲלָה
עֵין כְּרֹב: **דְּבַרְלִי עֲלָמָא מַחֲצָה**
לֵוִי מַחֲצָה אִינוּ בְּרֹב. וְאִתְּ דְּבַר
דְּעִירִיזִין (דף טו: וסס) פִּסְקִין כְּרֹב
פִּפְּא דְּלִמְרַן פְּרוּך כְּעוֹמֵד מוֹתֵר וְהִיא
נִרְאָה לְחֹלֵק בֵּין שְׂאֵר אִיסוּרִין דְּבִדְּר
הַתְּלִי בְּחִיּוֹת אִי לֹא דְמִימִית עֵלָּה לְעִיל
דְּתוֹר וּגַם תִּמְנָה דְּבִעִירִיזִין לֹא מִימִית
לָהּ וְהֵסֵקוּ דְּלִמְרַן הֵסֵק לֹא מִימִית הִכָּא
וְשִׁמָּה יֵשׁ לְחֹלֵק דִּיהָ אִיסוּר וְטוֹמְלָהּ
וְהֵסֵק לְעֵין מַחֲלֹת וְלֹא דְלִמְרַן:
אִישׁ נִדְּחָה וְאִין צִיבּוֹר נִדְּחִין.
תִּמְנָה דְּבַרְלִי דְּסִנְהֶדְרִין

(דף טו.) צדי והולחת את החיים ההוא
 וגו' דרשין איש ואשה אחת מוציא
 לשעריך ואי אחת מוציא כל השבט
 כולו לשעריך והכל לא ממעט מאיש
 אלא רוב ישראל וי"ל דהם מנזי
 שחילק הכתוב בין יחד למרובים
 משום עיר צעמלא לענין עיר הנדחת
 לפיכך מסתברא לחלק משום שבט
 ולומר דלא מיקרי איש אי"נ טובא איש
 ואשה כחייב התם: **אברל** בחורין
 דלאו דאם הוא צריך ציבור בפלגא
 סג'. והא דקמינ חזי אחד צעוף ואחד
 וחזי צבמהה שמיטתה פסולה היינו
 סיפא דאיירי בקדשים:

ומירק אחר שחיטתו על ידו.
מירק לשון גמר כדאמרין
במדרש ^(ט) מי שהתחיל במזבח אומרים
לו מרוק:

ס
- דאיכא כוליה ואי אשמועינן
ם לא צריך אימא בפלגא סגי
הנא מיסתברא רישא בחולין
דעתך רישא בקדשים המולק
שתו כשרה מליקתו כשרה
מי שחיטתו כשרה אלא רישא
מיבעי ליה רב שימי בר אשי
ס"ד בקדשים הא איכא עולת
ים רוב אחד בעוף הא איכא
רוב כל אחד ואחד וברין הוא
בחד סימן מש"ה לא פסיקא
רבי יהודה אומר עד שישחוט
בחולין שפיר אלא אי אמרת
לדם הוא צריך רב אשי אמר
אשין כאחד שחיטתו כשרה
מא ובקדשים היינו דלכתחלה
שנים שוחטים וזכא אחד
אמר רב כהנא תזבחו כתיב
קף רשב"ל סבר רישא בחולין
וניינו רובו של אחד כמיהו
לפי ששנינו ^ההביאו לו את
ול לא מירק יהא פסול לכך
מר יכול לא מירק יהא פסול
אם

הן אחר השחיטה: על ידו. בשבילו כמו
פסול דבקדשים לא סגי ברוב שנים:
קדשים. ופרכינן יכול לא מירק יהא
ו' ברייתא היא בשליהי הוריות [יב]:
מנא

כל אחד ואחד ובדין הוא דעולת העוף בעי למיתא
וולין (דחללי) שפיר דפליגי וכו' אלא תדע כיון דפסל
היה מופנה הכהן שקרץ לגמור השחיטה שהיה מ

עין משפט
נר מצוה

ב. א מ"י פ"א מהל'
שחיטה הלי"א ועיין
חס משנה סמג עשין סג
וש"ע יו"ד ס' כ"א סעי'
א:

פסח הל"ב:
ג מ"י שס הל"א
[ופ"ד מהלכות ציאת

מקדש הלכה ט"ז
נה דה מ"י פ"ד מהל'
מעשה קרצות הלכה
ח:

פסולי מוקדשין הל"ד
:[ה]:

עבודת יוה"כ הל"א:

רבינו גרשום

[illegible]

למחצה כלומר אי מחצה על
מחצה כרוב הא עבד ליה
וכבא וכשרה אי מחצה
ל מחצה אינו כרוב לא
כד לא כלום וכשרה
חשבינן כאין. אמר רבה
ואני כרוב טריפה והבא
חצי קנה פגום דבעינן
כוב הנראה לעינים: ומה
רפה שבמשחו וכו' לענין
חטיטה דאינה כשרה
ד דאיכא רובה לא
רוב דאינה כשרה אלא
כרוב ולא אמרינן מחצה
ל מחצה אינו כרוב.

[illegible]

יב שנים כיון דאיכא כו'
ברישא דבחולין [ממירי].
עצמו (להקטיר קטרת)